

сле заравни пѣсѣка и отново написа: „Азъ съмъ шпионинътъ Перикли. Дойдохъ да се поклоня предъ тебе, защото ти си най-добриятъ човѣкъ, когото познавамъ, и най-великиятъ царъ до сега“.

И като заличаваше писанитѣ думи, Перикли продължаваше да пише: „Азъ се завърнахъ невредимъ въ моето отечество и навсѣкжде говорѣхъ за доброто ти сърдце, богатствата ти и най-много за върнатата ти и силна войска. Говорѣхъ, защото това е тъй, велики василевсе, защото ти си наистина силенъ, непобедимъ и уменъ. Когато

научи това, императорътъ заповѣда да ми отрѣжатъ езика и...

Тая мисълъ Перикли не довърши, защото кръвта, която бѣше изтекла отъ ранитѣ му, го бѣше изтощила, и той падна мъртавъ на земята.

Тогава единъ отъ великитѣ боляри се приближи до царъ Симеона и съ единъ тонъ, въ който имаше дълбока почитъ и уважение, каза:

— Сега разбрахъ, защо не всѣки може да бѣде царъ и още по-малко, като тебе, велики василевсе, царъ на българитѣ и ромеитѣ.

Симеонъ Карадобревъ

ПАИСИЙ ХИЛЕНДАРСКИ

Камбаната звѣни тържествено
дълбоко въ сѣнната гора,
и въ манастира пакъ приветствено
пристига младата зора.

А плочитѣ, чемширя, ручея
и този тихъ, задрѣмалъ дворъ
напомнятъ слънцето заключено
и робския ни кржгозоръ.

И образътъ на легендарния
монахъ съ дълбокитѣ очи
отпраща блѣсъци пожарени
до насъ и мрачнитѣ ни дни.

Паисий! Слънце на родината...
Въвъ най-дълбоката тъма
ти свѣтна кротко изъ долинитѣ
на тази хубава земя.

Свѣти и днесъ... И пѣй въ сърдцата ни
като извишена джга!
Възпламвай бодро надъ селата ни
и сипвай миръ и ведрина.

Камбаната звѣни тържествено,
потръпва сѣнната гора,
и въ манастира пакъ приветствено
пристига младата зора.

Иванъ Василевъ